

DEN NORSKE KIRKE

Tunsberg bispedømmeråd

BISPENOMINASJON I TUNSBERG

Merete Thomassen

BISPENOMINASJON I TUNSBERG

CURRICULUM VITAE

NAVN: MERETE THOMASSEN

PERSONLIGE OPPLYSNINGER

Fullt navn: Merete Thomassen

Fødselsdato: 15.03.1966

Nåværende stilling: Førsteamanuensis i liturgikk ved Det teologiske fakultet

Ordinasjonsdato: 08.01.1995

Ordinasjonssted: Teie kirke, Nøtterøy

UTDANNING

Årstall	Studium	Studiested
2008, vår:	Doktorgrad i praktisk teologi	Det teologiske fakultet
1994, vår :	Det praktisk - teologiske seminar	
1993, høst:	Teologisk embetseksamen	Det teologiske fakultet
1990, høst:	1. avd. teologi	Det teologiske menighetsfakultet
1985, vår:	Sagavoll folkehøgskole, Telemark	
1984, vår:	Examen artium	Nøtterøy videregående skole

ANDRE KURS OG ANNEN FAGKOMPETANSE MED RELEVANS FOR BISPETJENESTEN

2015-2016:	Universitetspedagogisk utdanning, Universitetet i Oslo
1998-2000:	Arbeidsveiledning for sykehjemsprester i Oslo bispedømme
1997- 1998:	Pastoral- klinisk utdanning, Gaustad sykehus
1996-1998:	Arbeidsveiledning for kapellaner i Østre Aker prosti

ARBEIDSERFARING

Årstall	Stillingsbetegnelse	Arbeidsgiver
2014 – dd:	Førsteamanuensis i liturgikk,	Det teologiske fakultet
2013 – 2014:	Førsteamanuensis i liturgikk, vikariat i 50% stilling	PTS
2013 – 2014:	Prostiprest i 50% fast stilling i Østre Romerike prosti	Borg bispedømmeråd
2012 – 2012:	Sokneprest i Sørum, Østre Romerike prosti	Borg bispedømmeråd
2012 – 2012:	Forfatterpermisjon (finansiert av Areopagosstiftelsen)	
2012 – 2012:	Vikarprest Østre Romerike prosti	Borg bispedømmeråd
2009 – 2012:	Førstelektor i liturgikk	PTS
2007 – 2009:	Prest 50%,	Kirkens ressurscenter mot vold og seksuelle overgrep
2004 - 2009:	Fakultetsprest og universitetslektor i liturgikk 50%,	TF og PTS
2004 - 2004:	Universitetslektor i liturgikk,	Det teologiske fakultet
2000 - 2004:	Doktorgradsstipendiat	PTS
1998 - 2000:	Sykehjemsprest Lambertseter, Oppsal og Langerud sykehjem	

1997 - 1997:	Vikarprest	Aker sykehus
1995 - 1997:	Kapellan i Bredtvet prestegjeld	Oslo bispedømmeråd
1995 - 1995:	Vikarprest, Fossum prestegjeld	Oslo bispedømmeråd
1994 - 1995:	Stipendiat i kirkehistorie	Det Teologiske Fakultet, UiO
1994	Sykehusprest	Sentralsykehuset i Akershus

¹ Det praktisk-teologiske seminar (PTS) ble overført til Det teologiske fakultet ved virksomhetsoverdragelsen i 2017, men stillingstype og stillingsinnhold er identisk.

RELEVANTE VERV

Årstall	Verv/rolle
2013- dd	Medlem av nemd for gudstjenesteliv, Kirkerådet
2014- 2017:	Ansattes vararepresentant, styret for Det praktisk-teologiske seminar
2009- 2013:	Nestleder i Nemnd for gudstjenesteliv, Kirkerådet
2010 -2012:	Medlem av Kirkerådets utvalg for sosialetikk og likestilling
2007 - 2011:	Medlem av Sagene menighetsråd
2005- 2009:	Leder av Kirkerådets utvalg for kjønns og likestillingspørsmål
1998 - 1999:	Driftsstyre 2, Kirkens Bymisjon
1993 - 1996:	Kirkerådets 8. mars-gruppe
1992 - 1993:	Presteforeningens studentlag, TF
1988 - 1990:	Menighetsfakultetets kvinnegruppe
1988 - 1989:	Teologisk fagutvalg, MF

MEDLEMSSKAP:

2017 - dd:	Medlem av Societas Liturgica (internasjonalt liturgisk nettverk)
2007- dd:	Medlem av Leitourgia (nordisk liturgisk nettverk)

SPRÅK

Bokmål og nynorsk skriftlig og muntlig, engelsk skriftlig og muntlig. Eksamen i fransk fra videregående, men lite praktisert.

ANDRE OPPLYSNINGER, PROSJEKTER E.L.

2014- dd:	Redaktør for Nytt norsk kirkeblad, utgitt av PTS/TF
2014- dd:	Fast månedlig spaltist i Vårt Land
2014 –dd:	Fast skribent i Søndagsportalen, Nettkirken
2003- 2014:	Redaksjonsmedlem, St. Sunniva. Tidsskrift for NKTF
2000- dd:	Løpende foredragsvirksomhet i menigheter, prostier, bispedømmer, kirkeakademier, stevner mm. om liturgisk språk, kjønnsinkluderende språk, overgrepssproblematikk, gudstjenestereform, sakramentsteologi og reformasjonsteologi.
2000 – dd:	Etter- og videreutdanningsvirksomhet for prester: Om gudstjenestereform, overgrepssproblematikk, liturgisk språk og formulering av bønner, sakramentsteologi, og medansvarlig for «Prest og teolog i praksis» siden 2014.
2005 – dd:	Jevnlige intervjuer og deltakelse i debatter i aviser, tv og radio.
2000 –dd:	Jevnlige tekstgjennomganger, artikler og bokomtaler i Nytt norsk kirkeblad

1: Hvorfor har du lyst til å bli biskop i Tunsberg bispedømme?

Å være biskop er et særskilt embete som skal fremme og ta vare på den apostoliske lære og bekjennelse gjennom forkynnelse og sakramentsforvaltning, fremme kirkens enhet og rettlede og oppmuntre bispedømmets tilsatte og menigheter.

Gjennom 24 år med vekselbruk mellom prestedtjeneste, utdanning av prestestudenter, og teologisk forskning og formidling, har tanken på å si ja til å bli biskop, modna seg. Dette har skjedd hovedsakelig av to grunner. Den ene er at jeg ser at jeg har gjennom et langt og variert yrkesliv har tilegna meg den nødvendige oversikten og kompetansen som trengs for å gå inn i tjenesten. Jeg mener derfor at jeg er kvalifisert for å lede et bispedømme. Den andre er at jeg de siste åra har blitt stadig mer opptatt av å fremme et spesielt teologisk anliggende: Å styrke kirkens kjernevirksomhet og peke på vårt ankerfeste, forkynnelsen av evangeliet om den korsfestede og oppstandne Kristus, forvaltning av sakramentene, og tjenesten for medmennesker. I en omskiftelig tid med store kirkelige reformer og omstillingsprosesser, og med samfunnsmessige utfordringer der flyktningkrise, klimakrise og ustabil verdenslederskap skaper frykt og fortvilelse hos mange, er det lett å miste ankerfestet av syne. Den norske kirke trenger å stadig påminnes dette, så vi trygt kan vende blikket utover og møte alle utfordringer som kaller oss til innsats. Derfor har jeg lyst til å være med på å forme kirken og lede bispedømmet.

Jeg er født og oppvokst i Tunsberg bispedømme, på Nøtterøy. Her ble jeg også ordinert til prestedtjeneste i 1995. Det er et bispedømme jeg kjenner godt og har spesielt stor kjærlighet til. Jeg mener derfor at jeg vil være særlig egna til å gjøre tjeneste som biskop her.

2: Hvordan vil du karakterisere deg selv som person, som prest og som teolog?

Jeg er et utprega sosialt menneske som trives sammen med andre mennesker, men er også avhengig av stillhet og ensomhet. De som kjenner meg, vil si at jeg ikke er lett å kategorisere. Jeg er analytisk, men også emosjonell. Jeg er livsglad, men også melankolsk. Jeg er from og frekk. Jeg er akademiker med doktorgrad, men også folkelig, med røtter i arbeiderklassen. Jeg er konservativ i en del spørsmål som har å gjøre med gudstjeneste og liturgi, men radikal i andre teologiske spørsmål, som for eksempel vigsel for likekjønna par. Jeg kan oppfattes som prinsipiell, til og med streng, i enkelte faglige spørsmål, men i hovedsak får jeg høre at jeg framtrer som varm og empatisk. Jeg oppfatter meg sjøl som et menneske som er engasjert på mange områder, kirkelig, kulturelt og samfunnsmessig. Fra oppveksten har jeg lært å stå for det jeg mener er rett. Jeg har derfor mot til å ytre meg i saker som kan koste meg, og tåler å bli upopulær. Likevel får jeg ofte høre at jeg oppfattes som samlende, og at jeg greier å nå fram til ulike mennesketyper og miljøer.

Jeg er ugift og har ikke barn. Som en av åtte søsken er jeg tante til atten barn, noe som opptar en stor del av livet mitt. Familie og venner er svært viktige for meg. Musikk og litteratur er kilder jeg alltid øser av. I oppveksten sang jeg i kor på Nøtterøy og i Tønsberg, og tida i korvirksomheten knytta til Tønsberg domkirke har gitt meg en liturgisk ballast som har ført meg til den faglige stillinga jeg har i dag, lærer i liturgikk ved Det teologiske fakultet. Som prest og teolog er jeg

forankra i en klassisk, luthersk teologi, der nåde er et kjernebegrep. (Dette utdyper jeg under spørsmål 10). Jeg anser gudstjenesten som det stedet all kirkelig virksomhet springer ut fra, og vender tilbake til. Like fullt tar jeg med meg maktanalytiske perspektiver på alt jeg gjør. Det betyr at jeg har et velutvikla blikk for at kirken og gudstjenesten også innebærer synliggjøring og usynliggjøring av kjønn, seksualitet, etnisiteter, minoriteter og klassetilhørighet.

Jeg har alltid drevet vekselbruk mellom prestetjeneste, undervisning og forskning. Jeg har alltid hatt behov for å formidle og forkynne, og alltid hatt behov for å fordype meg faglig.

Teologisk blir jeg stadig mer opptatt av å anerkjenne det helt alminnelige livet. I en tid der vi presses mer og mer mot å bli unike, innovative og suksessrike, er det kirkens kall å gi det vanlige, gjennomsnittlige livet en teologisk fortolkning og verdighet.

3: Hvilke visjoner har du for Den norske kirke og kirken i Tunsberg bispedømme?

Dette spørsmålet henger tett sammen med spørsmål 4, så jeg viser også til neste svar.

Tunsberg bispedømme har en rekke dyktige medarbeidere i alle tjenestegrupper. Det drives et utstrakt diakonalt, kateketisk og kirkemusikalsk arbeid. De mange vakre kirkene og gravplassene er velholdte og innbyr til bruk. Kontaktflatene mellom skole, kulturliv, lokalpolitikk og øvrig samfunnsliv virker gode. Det gjelder også kontakten med andre kirkesamfunn og organisasjoner. Dette gir et svært godt utgangspunkt for å bevare og styrke folkekirken og lokalmenighetene. Årsrapporten fra 2016 for Tunsberg bispedømme viser likevel at tall på gudstjenestebesøk og kirkelige handlinger går sakte, men sikkert nedover. Dette gjelder ikke bare Tunsberg, men hele Den norske kirke. Kirken har ikke samme plass i samfunnet som tidligere, og det er ikke lenger opplagt at mennesker søker til kirken ved de store og små begivenhetene. Den norske kirke er nå grunnlovsfesta som folkekirke, ikke bare som trossamfunn i smal forstand, og dette er derfor noe det er nødvendig å vie særlig oppmerksomhet, så folkekirken opprettholdes.

Det er nødvendig å ha to perspektiver på de synkende tallene. Det ene er at vi må uopphørlig må jobbe for at de går opp igjen. Vår viktigste oppgave er å alltid arbeide for at kirken oppleves som relevant, så det blir meningsfullt for mennesker å oppsøke den. Det forutsetter at vi snakker tydelig og modig om at alt som skjer i livet, angår Gud. Å formidle at Gud har noe å gjøre med fødsel, ungdomstid, samliv og død, så mennesker finner det naturlig å be om dåp, konfirmasjon, vigsler og gravferd, er noe som engasjerer meg særlig. Det andre perspektivet er at vi ikke må henge oss altfor mye opp i tall. Kirken er virksom i verden, uavhengig av tellinger og resultatindikatorer. Det har aldri vært kirkens storhet som gjør den til kirke, snarere tvert imot. Det er krevende å holde disse to perspektivene sammen, for økonomien styres i stor grad av hvilke resultater vi kan vise til. Likevel er det viktig at kirken ikke mister hodet og gjør desperate forsøk på markedsføre seg for å øke tallene. I stedet skal vi snakke sant, troverdig og modig om hvorfor kirkens tjenester er viktige for alle.

Styrking av folkekirken er derfor noe jeg særlig er opptatt. Samtidig er det den gudstjenestefeirende menigheten som utgjør navet for all kirkelig virksomhet. Tunsberg bispedømme har store og gode muligheter i så måte, med mange menigheter med gode ressurser, god frivillighet og dyktige medarbeidere. Min visjon vil i stor grad være å styrke og oppmuntre det arbeidet som allerede finnes. Se også spørsmålet under for utdyping av dette.

4: Hva ser du som hovedutfordringer og muligheter for kirken i Tunsberg bispedømme i tiden fremover?

Svaret på dette spørsmålet er delvis overlappende med svaret på forrige spørsmål.

Tunsberg bispedømme er sammensatt: Kystkultur, innlandskultur og fjellkultur, og by- og bygdekultur gjør at kirken har ulik posisjon i de ulike delene av bispedømmet. Det fordrer ulike svar på spørsmålet om utfordringer og muligheter, men det er likevel noen fellestrekk som er viktig for alle deler av bispedømmet:

På nasjonalt nivå vil det være avgjørende å sikre kirken organisatorisk, ved å få løst alle uklarheter vedrørende ny kirkeordning. Økonomien er et særlig usikkert punkt som gjør det vanskelig å planlegge framover. Det er viktig for alle tjenestegrupper at dette blir avklart snarest mulig, så de kan få ro til å arbeide med det som er deres oppgaver.

Å finne sin identitet i en livsynspluralistisk og flerkulturell tid, er også en hovedutfordring. Her har det allerede skjedd mye viktig i bispedømmet, og dette er noe jeg vil følge opp som biskop. Vi må vende tilbake til kirkens kjernevirksomhet for å stå trygt i møte med det flerkulturelle samfunnet. Jeg tror at så sant vi står trygt, vil vi se at det flerkulturelle samfunnet gir oss nye muligheter til å snakke tydelig om vår egen tro, fordi det med dette har blitt skapt nye arenaer for offentlige samtaler om religion.

Mulighetene for bispedømmet ligger mye i at det finnes store ressurser, dyktige medarbeidere, stor grad av frivillighet, og et høyt engasjement i bispedømmet. Noe jeg lenge har lyst til å gå dypere inn i, er de gammelkirkelige tradisjonene som finnes i Numedal og Hallingdal. Her tror jeg det finnes et utforska potensiale som kan berike resten av bispedømmet.

Frivillighet er for øvrig noe det må jobbes særlig med, siden dette er noe som svekkes i samfunnet generelt. Å ta godt vare på kirkens fotfolk, og å rekruttere nye, er en svært viktig oppgave.

5: Hva vil du legge særlig vekt på i tjenesten som biskop?

Som biskop vil jeg jobbe for en kirke som ikke tviler på sine kjerneoppgaver, og som samtidig forholder seg til de utfordringene samfunnet reiser. Jeg vil jobbe for at prester har tid og ro til å overholde ordinasjonsløftet: gudstjenester og kirkelige handlinger, sjelesorg og omsorg for syke og døende, forkynnelse og faglig fornyelse. Jeg vil jobbe for at kirkegårdsarbeidere, kirketjenere, kantorer og kirkemusikere, administrativt ansatte, diakoner, kateketer, trosopplærere og alle andre tjenestegrupper, opplever at vi trekker i samme retning, mot en levende folkekirke med gudstjenestefeirende menigheter der alle mennesker har sin sjølsagte plass. Det samme gjelder alle valgte i menighetsråd, fellesråd, bispedømmeråd, og alle frivillige. Samarbeid, respekt og anledning til å utøve den fagligheten som tilkommer de ulike tjenestegruppene, er en forutsetning for trivsel. Dette vil jeg gjøre det jeg kan for å legge til rette for. Jeg vil jobbe for en kirke som går inn i sin tid og handler relevant i møte med klimakrisa, flyktningkrisa og andre store kriser.

Samtidig vil jeg jobbe for at ansatte og frivillige hviler i det de gjør. Samfunnet presses mer og mer i retning av målstyring og effektivisering. Ved ulike anledninger har jeg gitt uttrykk for at kirken må være en motkultur til dette, ved å forkynne nåden. Det er viktig å formidle at arbeidet med kjerneoppgavene er arbeid godt nok. Jeg ønsker å være en tilgjengelig biskop som snakker med de ansatte, motiverer og veileder. Jeg har lang erfaring fra veiledning av studenter og vil anvende blant annet denne kompetansen i møte med ansatte.

Jeg vil legge vekt på å være tydelig i det offentlige rom. Jeg har en særskilt styrke i å formidle offentlig, gjennom skriving av egne tekster, og gjennom opptredener i media.

Kirken ikke bare er lokal og regional, men nasjonal og universell. Som liturgiker har jeg fått god økumenisk kompetanse, og dette er noe tjenesten som biskop gir en særlig mulighet for å opprettholde og styrke.

6: Hva kan du med din særlige kompetanse tilføre Tunsberg bispedømme og bispekollegiet?

En av mine fremste egenskaper er å forklare kompliserte saker på enkle måter. Dette henger til dels sammen med lang undervisningserfaring, men også med at jeg har en ikke-akademisk bakgrunn, noe som har tvunget meg til å utvikle et språk alle kan forstå. Dette har ført til at jeg skriver mye i ikke-akademiske sammenhenger. Jeg er blant annet fast spaltist i Vårt Land, redaktør for Nytt norsk kirkeblad, fast skribent i Nettkirken, og har i skrivende stund en andaktsbok under utgivelse på Verbum forlag. Jeg foreleser også mye i menigheter, prostier og bispedømmer, og en rekke andre fora. Fagligheten og formidlingsevnen min vil være en styrke i bispedømmet og bispekollegiet. Jeg har en doktorgrad i praktisk teologi, med hovedvekt på liturgikk og kjønnsperspektiver.

All min forskning har vært forskning på nyere kirkelig praksis: Bønne- og gudstjenestespråk, liturgi og liturgireform, konfirmanter, mentalitetsendringer i kirkens egen praksis, og kjønns- og likestillingsproblematikk. Jeg har derfor evnen til å forstå de større sammenhengene som kirkens praksis utspiller seg i. Det som har vært særlig interessant for meg de siste ti åra, har vært å forske på hvordan kirkens arbeid er påvirket av visse trekk fra moderniteten, trekk som særlig dreier seg om sjørealisering, nyåndelighet og New Public Management. Denne faglige innsikten vil være en ressurs i bispedømmet og bispekollegiet.

Parallelt har jeg hatt ulike prestedtjenester som har gitt meg verdifull kompetanse. En av de viktigste har vært tjenesten som prest for overgrepsutsatte på Kirkelig ressurscenter mot vold og seksuelle overgrep. Det som ble særlig tydelig for meg gjennom dette arbeidet, var alle gråsonene i kirke- og menighetsliv som sjelden tematiseres, men som tilrettelegger for overgrep og maktmisbruk. Denne kompetansen trengs i kirken på alle plan.

Jeg har vært tilknyttet Det praktisk-teologiske seminar og Det teologiske fakultet siden 2000, og det har gitt meg god innsikt i alle sider ved kirkelivet. Undervisning på profesjonsstudiet i teologi gjennom 18 år har gitt meg blikk for hvilke kvalifikasjoner som er viktige for en prest. Etter- og videreutdanning gjennom like mange år har også gitt meg et bredt inntrykk av de reelle forhold for prester i tjeneste. Jeg har deltatt, og deltar stadig, i nemder og utvalg i Kirkerådet. I januar ble jeg oppnevnt til min tredje periode i Nemd for gudstjenesteliv, og jeg har tidligere vært medlem og leder av Utvalg for kjønn og likestilling og Utvalg for sosialetikk og likestilling.

7: Beskriv kort din teologiske profil og ditt ståsted i Den norske kirke.

Jeg har halve studiet fra Menighetsfakultetet, og halve studiet fra Det teologiske fakultet. Jeg har vokst opp i det som i dag heter Normisjon, tidligere Indremisjonen, og er vel kjent med konservativ kristendom. Jeg stor sans for den oppriktigheten som ligger i denne, og har tatt med meg det jeg synes er umistelige kvaliteter ved lekmannsbevegelsen: Tilliten til Gud, og erkjennelsen av egen synd og utilstrekkelig, med en tydelig forkynnelse av at nåden bare er å finne gjennom Jesus Kristus. Samtidig ble det etter hvert viktig for meg å legge mindre vekt på de tradisjonelle livsstilsspørsmåla som ofte har knyttet seg til lekmannsbevegelsen. Det ble også viktig med en mer kulturåpen og samfunnsorientert teologi. Og det ble viktig med en tydeligere sakramental og liturgisk fromhet. Derfor ble teologistudiene ved Det teologiske fakultet på Universitetet i Oslo en tid som åpna opp nye aspekter ved teologien og ga meg frimodighet til å bli en from og modig teolog og prest. Jeg vil ikke bruke begrepet «liberal» om meg sjøl, siden det kan gi signaler om en relativistisk teologi. Jeg er ingen relativist, men har tydelige normative synspunkter på kirken, teologien og samfunnet. Utgangspunktet for meg er alltid evangeliet, sakramentene, bibelen og bekjennelsen: Ordet som ble kropp, som ble korsfesta og oppsto, og som skal komme igjen for å dømme levende og døde. I den forstand er jeg tradisjonell. Samtidig mener jeg at de maktanalytiske perspektivene alltid må anvendes på kirkens lære og praksis. Det impliserer blant annet at jeg mener at kvinnelige prester, likekjønna vigsel og likestilling er en konsekvens av å være en luthersk kirke som alltid må være i stand til å reformere seg.

8: Hvordan vil du med din teologiske profil kunne være samlende og ivareta det teologiske mangfoldet i bispedømmet?

Jeg kjenner det kristelige landskapet i bispedømmet. Jeg har stor kjærlighet til organisasjonslivet som jeg har vokst opp i, jeg har blitt forma av den kirkemusikalske virksomheten i bispedømmet, og er også kjent med folkekirkeligheten og gammelkirkeligheten i deler av Vestfold og Buskerud. Jeg kjenner språket i mer enn en forstand: Jeg vet for det meste hvilke problemstillinger som ligger under når tema som kvinnelige prester, homofilt samliv og abortspørsmål kommer opp, fordi jeg kjenner argumentasjonen fra innsida. For eksempel var jeg sjøl i mot kvinnelige prester til jeg var 20 år. Jeg mener derfor at jeg har evnen til å kommunisere respektfullt med mennesker som har et annet syn på saken enn mitt eget. Jeg er utadvendt som teolog og menneske, er genuint interessert i annerledes tenkende og troende, også i andre kirkesamfunn, livssynssamfunn og religioner, og vil høre hva de har å si, uten at jeg opplever det som en trussel.

9: Hvordan vil du forholde deg til at det i Den norske kirke er to syn på kirkelig vigsel av likekjønnede, og hvordan vil du som biskop forholde deg til de som ikke har samme syn som deg?

Jeg er av dem som i mange år har tatt klar stilling til at ekteskapet bør åpnes for likekjønna par. Samtidig kjenner jeg godt argumentasjonen hos dem som ikke har det samme synet som meg. Jeg har stor forståelse for dette, fordi jeg forstår at det rører ved dype beveggrunner hos dem som ikke kan anerkjenne likekjønna vigsel. Jeg støtter derfor reservasjonsretten og vil legge til

rette for at likekjønna par som ønsker kirkelig vigsel, skal få smidige løsninger så de opplever seg velkomne og vies av andre prester. Overfor dem som benytter seg av reservasjonsretten, ønsker jeg å uttrykke respekt. Jeg forventer også at respekten er gjensidig.

10: Hva er kjernen i din forkynnelse?

Kjernen i min forkynnelse er nåde. I vår tid står det kristne menneskesynet på spill: Det er sterke tendenser i samfunnet som går i retning av å framelske et menneskesyn der mennesket sjøl skal produsere sin egen lykke, mening, suksess og verdi. Dette menneskesynet, som kan kalles et produktivt menneskesyn, har også fått innpass i kirken. Det kristne menneskesynet er det motsatte av å være produktivt. Det er et mottakende menneskesyn: Vi får alt – av Guds nåde. Vi får livet. Vi får dåpen. Vi får troen. Vi får vårt menneskeverd ved å være skapt i Guds bilde, ikke gjennom hva vi får til. Vi får frelsen. Vi får løftet om det evige liv. Alt er nåde.

Vår tid trenger dette budskapet, fordi det er mange som strever med å ta ansvar for mye. Vi oppfordres til å ta ansvar for alt fra egen helse og sjelefred, til å løse verdens store utfordringer med klima, krig og flyktningproblematikk. Men problemet i dag er ikke, som jeg ser det, at mennesker ikke tar ansvar. Problemet er at mange ofte tar altfor stort ansvar, og henvises til å finne løsninga i seg sjøl når de møter problemet. Med dette fratår vi mennesker muligheten til å henvende seg til en allmektig Gud. Derfor trenger vi en forkynnelse som peker på nåden, en forkynnelse som lar Gud være Gud og mennesker være mennesker, og som lar oss motta, ikke prestere.